

grapher hørende Endringsforslag, stemmes over disse Paragrapher selv. Forslaget under Nr. 1, der gaaer ud paa, at § 1 skal udgaae, vil ikke blive afstemt særskilt, men vil blive afgjort ved Afstemningen over selve Paragraphen.

Ordføreren (Fenger): Det høje Thing vil bemærke, at de Forslag, som Udvalget har stillet til Lovudkastet, have et usædvanligt Omfang. Dette er en Omstændighed, som i og for sig er let forklarlig. Det vil nemlig erindres, at det af Regjeringen indbragte Lovudkast i alt Væsentligt er en Gjentagelse af det Krigsfatsovforslag, der blev vedtaget ifjor, og at det er fremlagt af Regjeringen paa en Tid, da den ikke kunde have den Erfaring med Hensyn til Skattens Fordeling, som den senere har faaet. Det Krigsfatsovforslag, som vi vedtog ifjor, blev vedtaget under Forhold, som nødvendig maatte henvise os paa, dersom et nyt Lovforslag skulde komme frem, at søge at give det Forbedringer i bethdeligt Omfang og i meget forskjellige Retninger. For det Første vil det erindres, at det Lovudkast, der dengang blev forelagt af Regjeringen her i Thinget, led meget bethdelige Endringer, fordi Thinget ønskede at bane Veien for en heelt anden Skattebasis end den, som Regjeringen havde tænkt sig ved sit Lovforslag. Men saadanne Lovforslag, som ved Forhandlinger her i Thinget i en væsentlig Grad blive omformede, komme til at lide af bethdelige Brøst med Hensyn til deres hensigtsmæssige Ordning og Udfattelse, hvilket ikke kan undgaaes, uden at man har megen Ro og Tid til at overveie Tingene nøie. Men hvad der er vigtigt, er dernæst, at den Norm for Skattefordelingen, som Folkethinget vedtog, og Landstthinget tiltraadte, var støttet paa et Repartitionsystem, som nødvendigviis maatte være usaldføkkent. Alle, som dengang interesserede sig for Sagen, indsaae og erklærede, at det ikke kunde være Andet, end at det, første Gang et saadant Lovforslag blev vedtaget, maatte føre til Uligheder og Urigtigheder, som først ved senere Erfaring kunde rettes. Naar det altsaa maatte vise sig, at en Gjentagelse af Krigsfatten var nødvendig, maatte det være en virksom Bestræbelse saavel fra Regjeringens Side som fra Folkerepræsentatio-

nens at benytte de Erfaringer, som ere indhæntede i de Maanedes, hvori Skatten har virket i det forløbne Aar, til dermed at forbedre det Skattesystem, man ønskede at bringe i Anvendelse for det følgende Aar. Dertil kommer, at Ministeriet ikke har kunnet indsamle disse Erfaringer saa betids, at det har kunnet forelægge Rigsdagen Forslag til disse Forandringer; det har derfor været Udvalgets Sag at gjøre det Arbejde, som dermed var forbundet, og at frembrage alle de tvivlsomme Spørgsmaal, som bevislig vare komne frem under Skattefordelingen i det forløbne Aar, og som have givet Anledning til Tvivl og Urigtigheder, og ved nye Bestemmelser at forebygge, at lignende Tvivl skulde reise sig næste Aar. Hermed er nu imidlertid ingenlunde sagt, at de Forslag, som Udvalget fremsætter, blive fremsatte med fuld Overbeviisning om, at man derved vil have fjernet enhver Ubillighed eller Urigtighed, som kan vise sig, eller at enhver Tvivl, der i Praxis vil opstaae af Lovens Udførelse, vil være hævet. Det vilde være for tidlig nu at gjøre sig noget Haab om, at dette skulde være Tilfældet, men Udvalgets Haab er, at en stor Mængde Tvivl vilde være løste, og en stor Mængde Urigtigheder fjernede, og at det Lovforslag, som Udvalget tillader sig herved at forelægge Thinget, vil erkendes at være et bethdelig bedre Lovforslag end det, der vedtoges ifjor. Dersom det fremdeles i det følgende Aar skulde være nødvendig at tilveiebringe directe Skat til Staten paa lignende Maade, er det vor Overbeviisning, at man, naar man vil gaae frem paa samme Maade ved et omhyggeligt Studium af de Erfaringer, der indsamles under Skattens Fordeling i det kommende Aar, vil være istand til endnu yderligere at forbedre Loven og løse de vistnok ikke ganske faa Spørgsmaal, som Udvalget nu har maattet ladet ligge, fordi man ikke har kjendt dem. En tredje Grund til, at det Forslag, Udvalget stiller, maa afvige ikke libet fra Regjeringens Forslag, er, at der mellem Forelæggelsen af Regjeringens Lovudkastet og den nuværende Behandling ligger et høist vigtigt Moment, nemlig Fredens Afslutning. Regjeringen kunde sør Fredens Afslutning ikke tage de Hensyn, som uafviselig maae tages til de